

Службеном употребом језика и писама сматра се нарочито употреба језика и писама у:
- усменом и писменом општењу органа и организација међусобно, као и са странкама, односно грађанима;

- вођењу поступка за остваривање и заштиту права, дужности и одговорности грађана;
- вођењу прописаних евиденција од стране општинских органа и организација које врше јавна овлашћења на територији општине (евиденција);

- издавању јавних исправа, као и других исправа које су од интереса за остваривање законом утврђених права грађана;

- остваривању права, дужности и одговорности запослених.

Језик, односно језици националних мањина који су у службеној употреби у општини утврђују се статутом јединице локалне самоуправе. Јединица локалне самоуправе обавезно ће увести у равноправну службену употребу језик и писмо националне мањине уколико проценат припадника те националне мањине у укупном броју становника на њеној територији достиже 15% према резултатима последњег пописа становништва.

Језици националних мањина који су у службеној употреби у раду органа аутономне покрајине утврђују се њеним статутом.

Службена употреба језика националних мањина подразумева нарочито: коришћење језика националних мањина у управном и судском поступку и вођење управног поступка и судског поступка на језику националне мањине, употребу језика националне мањине у комуникацији органа са јавним овлашћењима са грађанима; издавање јавних исправа и вођење службених евиденција и збирки личних података на језицима националних мањина и прихватање тих исправа на тим језицима као пуноважних, употреба језика на гласачким листићима и бирачком материјалу, употреба језика у раду представничких тела.

На територијама на којима су у службеној употреби језици националних мањина имена органа који врше јавна овлашћења исписују се и на језику те националне мањине, према њеној традицији и правопису.

Уколико у неком насељеном месту, које је део општине и као такав део препознат у Закону о територијалној организацији Републике Србије, укупан број становника на њеној територији достиже 15% према резултатима последњег пописа становништва, називи јединице локалне самоуправе, насељеног места, тргова и улица и других топонима исписују се и на језику те националне мањине, према њеној традицији и правопису, без обзира што у општини, чији је насељено место део, није у службеној употреби језик ове мањине.

Народни посланик који припада националној мањини чији број у укупном становништву достиже 2% према последњем попису становништва, има право да се обраћа Народној скупштини на свом језику.

20.2. Употреба језика у управном поступку.

Свако има право да у поступку пред органом, односно организацијом која у вршењу јавних овлашћења решава о његовом праву и дужности употребљава свој језик и да се у том поступку упознаје са чињеницама на свом језику.

Првостепени управни или други поступак у коме се решава о правима и дужностима грађана води се на српском језику. Поступак се може водити и на језику националне мањине који је у службеној употреби у органу, односно у организацији која води поступак. Кад у поступку учествује једна странка – припадник националне мањине, поступак се, на њен захтев, води на језику националне мањине који је у службеној употреби у органу који води поступак. Кад у поступку учествује више странака чији језици нису исти, поступак се води на једном од језика који су у службеној употреби у органу, односно организацији која води поступак о коме се стране споразумеју. Ако се странке не споразумеју о томе на ком ће се језику водити поступак, језик поступка одређује орган, односно организација пред којом се води поступак, осим ако једна од странака захтева да се поступак води на српском језику, у ком случају ће се поступак водити на